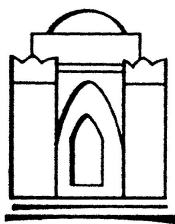

ÅTTONDE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA VIII

Text II Årg Högm Matt 7: 12–14. Predikan komminister Lars Borgström, LFS

Jesus säger: *"Gå in genom den trånga porten"*. Det är den som leder till livet. Det är vår frälsning, vår eviga salighet, som står i förgrunden idag. Det är en mycket allvarlig fråga, ja, den mest allvarliga sak som överhuvudtaget finns. Det gäller ju ingenting mindre än vårt eviga väl eller ve.

Må ingen av oss på den yttersta dagen få höra Herren Jesus säga: *"Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa!"* (Matt. 7:23). Hur fruktansvärt måste det inte vara att få sådana ord sig tillsagda av Herren på domens dag. Ändå säger Jesus i anslutning till vårt evangelium att Han faktiskt kommer att säga så till många. Det ohyggliga, ja det nästan outhärdliga, är, att det inte är till vilka som helst Han kommer att säga så. Han kommer att säga det till många som här i livet kallat Honom "Herre". Allvarsorden gäller alltså oss. Hedningarna, ateisterna eller de fräcka bespottarna kallar inte Jesus för "Herre". De kommer förvisso också att visas bort av Honom, men det är inte om dem detta handlar. Det är ju vi i den kristna församlingens gemenskap som kallar Jesus för "Herre". Det är oss orden träffar.

Enligt Jesu klara ord kommer det alltså bland getterna på den vänstra sidan, de som förbannas och visas bort till den eviga elden, finnas sådana som här i världen kallat Honom "Herre". De har levt med i kyrkan eller församlingen, med munnen har de bekänt Jesus som Herre, men de var aldrig kända av Jesus. Inte heller kände de Honom.

Men hur kan det sluta så illa? För det första skall vi ha klart för oss att den förskräckliga möjligheten verkligen finns att gå evigt förlorad, även om man ett helt liv levt med i den yttre församlingen.

ALLA HAMNAR INTE PÅ SAMMA SIDA OM HÄRLIGHETENS TRON

Det får inte tigas om detta. Idag varnas det inte ofta för livets stora risk, som är att gå förlorad för all evighet. Skulle någon predikant eller någon människa över huvud taget vara djärv nog att utanför de bibel- och bekännelseetrognas krets påtala detta förskräckliga och dessutom varna sina åhörare för att drabbas av det, då anser man att han är hård och kärlekslös. Man kallar honom föraktfullt för "helvetespredikant". Man kan fråga sig varför det förhåller sig på detta sätt. Det har naturligtvis att göra med att helvetet är en så fruktansvärd realitet, att den inte är lätt att ta till sig. Människor vill inte höra talas om det, de vill skjuta det ifrån sig.

Folk i allmänhet anser som bekant i sin okunskap, att de predikanter är kärleksfulla som förnekar eller åtminstone inte talar om fördömmelsen. Men vad tjänar det till att förneka att helvetet finns, om människor ändå är på väg emot det? Nu finns det hela hoper av falska profeter, som kommer klädda som får men i sitt inre är rovlystna vargar. De ställer gärna upp på människors önskan att få höra "frid, frid" där ingen frid finns, eller att "allt står väl till, allt står väl till" fastän allt inte alls står väl till. De är vänliga och milda som får i sitt framträdande. Paulus skriver om dem, att de "med milda ord och vackert tal bedrar godtrogna människor" (Rom. 16:18).

Dessa vargar i fårakläder predikar något som de kallar kärlekens evangelium. Ja, man talar mycket om kärlek, men det är inte den kristna kärleken som samtidigt är sanningen. De som

verkligen står för sanningen försöker dessa kärleksprofeter tysta ned genom att mana dem till att vara fridsamma och på så sätt bevara enheten. Den kärlek de falska profeterna förkunnar är en inomvärldslig medmännisklighetsmoral som är anpassad till den moderna tiden. De predikar aldrig mot de synder som accepteras och omhuldas av samhället och den allmänna folkopinionen. En konturlös, gränsöverskridande kärlek som inte skall stöta eller hota någon är den övergripande norm mot vilken alla läror och lärare skall prövas. Mot detta vaga kärleksbegrepp, som i realiteten inte är något annat än den för stunden rådande folkuppfattningen, spelas till och med Guds bud ut. I kärlekens namn upphäver man Guds klara och stränga bud om renhet och kyskhet i såväl ord och handling som i hjärtat. Så ställer sig dessa falska profeter under Jesu egen dom, när Han säger: *"Den som upphäver ett av dessa minsta bud och lär människorna så, han skall kallas den minste i himmelriket"* (Matt. 5:19).

Till det inställsamma hos dem hör också, som jag tidigare nämnde, att de talar frid fast allt annat än frid - verklig frid, d.v.s. frid med Gud - råder. De människor som lyssnar till dem och låter sig tröstas av deras falska tröst råkar förfärligt illa ut. För den människa som lever i synd – d.v.s. samtycker till brott mot Guds klara bud, saknar vilja att överge synden, bekänna den och söka förlåtelse för den – för den människan väntar bara Guds dom och brännande vrede. Att inte vilja lämna ut sitt gamla köttsliga jag med alla dess onda lustar och synder till att korsfästas är att gå in genom den breda porten och vandra på den breda vägen, som de många går fram på när de vandrar mot fördärvet. Det går inte att leva i frid med Gud när man har obekända och oförlättna synder. Vi kan inte minnas dem alla, men vi får inte medvetet hysa och omhulda någon synd. Ingen synd är så liten att den kan bäras med in i Himmelen. Så kan det alltså komma sig att man går miste om saligheten fastän man har levt med i en församling ett helt liv. Man samtyckte till och kompromissade med synden. Man lät sig vägledas av de falska kärleksprofeterna.

Men kanske var det inte så mycket de falska profeternas skuld som ens egen. Man visste vad som var synd men försökte ändå att leva med den. Man kanske ville ha Jesus som Frälsare men inte som Konung och Herre, d.v.s. man sökte tröst och säkerhet i den syndaförlåtelse som Jesus såsom världens Frälsare utverkat, men man ville inte låta Honom regera i ens liv och fördöma synden. Man ville inte överge synden, bara ha förlåtelse för den. Vilken skymf och fräckhet mot Jesus att försöka utnyttja Honom på detta sätt, *i syndens tjänst!* Men Gud lurar man inte. Han låter icke gäcka sig. Slutet på sådant är döden (Rom. 6:21).

Hur skall vi då kunna känna igen de falska profeterna? Jesus säger bl.a. att det gör man på deras frukt. Varje dåligt träd bär dålig frukt. Vi har nu sett de katastrofala följderna av de falska profeternas härjningar i den yttre kristenhetens och samhällets avståndstagande från den sanna kristendomen. Många människor har lidit skeppsbrott i tron, unga människor har förfallit i omoral, hemmen och äktenskapen har slitits sönder, och – allra värst – otaliga själar har gjort sig själva olyckliga genom att lyssna till de falska profeternas förkunnelse och hamnat i helvetet. Dessa saker är de falska profeternas avskräckande frukter.

DE RÄTTA FÖRKUNNARNA PREDIKAR SANNINGEN OM SYNDEN

De gör det av kärlek till Gud och till människorna. De pekar på synden som finns inte bara runt omkring dig i ett avkristnat, ogudaktigt samhälle, utan framför allt på det avgrunds djupa syndafördärvet i ditt hjärta. De försöker inte göra sig mer kärleksfulla än Jesus, som mer än någon profet eller apostel varnade för det eviga fördärvet. Det är inte kärleksfullt att tiga om eller t.o.m. förneka det som kan vålla människorna den största tänkbara skada. Vi skulle inte tycka att en läkare vore kärleksfull om han förteget att patienten var angripen av en svår sjukdom. Om inte läkaren ställer en rätt diagnos kan ju inte patienten skydda sig mot sjukdomen och söka vidare hjälp mot den.

DE RÄTTA FÖRKUNNARNA PREDIKAR SANNINGEN OM FRÄLSNINGEN

Men de rätta förkunnarna avslöjar inte bara synden. De visar också på det sanna botemedlet som är evangeliet om Guds Sons ställföreträdande strafflidande och död för din syndaskuld och Hans

segerrika uppståndelse för din rättfärdiggörelses skull (Rom. 4:25). I sin ofattbart stora kärlek till dig bar Han ditt straff. Han led helvetets alla kval de där timmarna på korset för att du inte skulle behöva göra det. Han tog konsekvenserna av din och hela världens synd och ondska. Detta var så fruktansvärt att Han svettades blod i Getsemane när det strax skulle ske. Han visste vad det innebär att träda fram inför Gud med synd. *”Det är fruktansvärt att falla i den levande Gudens händer”* (Hebr. 10:31). Men Han gjorde det! Varje synd du begått överfördes på Honom och Han mötte Guds brännande vrede på det uppresta korset på Golgata. Inte vill du väl nu synda mer, när du vet hur mycket din synd kostade Guds Son Jesus Kristus av lidande! Inte vill du väl nu synda mer, när du vet hur avskyvärd din synd är inför Gud!

I dig själv är du alldeles förlorad men i Jesus Kristus din Frälsare är du frälst, räddad från den eviga döden till evigt liv. Du är i Honom, din Frälsare, iklädd Hans rättfärdighet och därför lika helig, ren och oskuldsfull inför Gud som Han själv är. Gud ser inte din synd. Han ser hos dig bara godhet och helighet. När syndens dom faller över hela denna värld och ingenting orent längre kan bestå är du alldeles trygg hos din Frälsare, *”Honom som Gud har uppväckt från de döda, Jesus, som har frälst dig från den kommande vredesdomen”* (1 Thess. 1:10). Det är som att befinna sig i en alldeles säker bunker då granaterna briserar runt omkring. Bed Frälsaren: *”Klippa, du som brast för mig, låt mig gömma mig i dig”* (Lova Herren 580: 1) och du kommer att vinna Kristus och bli *”funnen i Honom, inte med din egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med den som kommer genom tro på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron”* (Fil. 3:9).

Allt är fullbordat. Tro på Jesus, lita på Honom, och du blir frälst. Hans rättfärdighet och goda gärningar är det enda som kommer att bestå på domens dag. Du får inte komma med något eget bidrag utan uteslutande hålla dig till Jesus och Hans förtjänst. Där är du frälst, ett Guds eget barn, född på nytt till det eviga livet.

Amen.